

NOTAT

17. november 2017

L 22 – Ændring af lov om indretning m.v. af visse produkter

J.nr. 20165000647

SBT

Uddybning af lovforslagets betydning i forhold til nye forordninger og direktiver på lovens område

Hvad betyder fremtidssikring af loven?

Loven vedrører en række tekniske produkter samt personlige værnemidler. Lovens anvendelsesområde er i dag afgrænset i lovens § 2 til ni EU-direktiver, som omfatter en række produkter. Med lovforslaget ændres bestemmelsen, således at man – i stedet for at opremse direktiverne – oplister de produkttyper, der er omfattet af loven. Det medfører ingen ændring i forhold til, hvilke produkttyper der er omfattet af loven.

Med den foreslåede ændring vil loven alene gælde, hvis der er udstedt EU-direktiver eller EU-forordninger om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om de oplyste produkttyper.

Det betyder, at en senere ændring af *formen* af EU-reguleringen – fx at der i forbindelse med en ændring af indholdet i et EU-direktiv om en af de nævnte produkttyper i stedet udstedes en forordning på området – ikke længere forudsætter en lovændring.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, sker der ingen ændringer i, hvilke produkttyper m.v. der er omfattet af lovens anvendelsesområde.

Det er kun nye direktiver og forordninger om produkttyper m.v., der allerede *er* omfattet af loven, der vil kunne gennemføres og håndhæves uden en lovændring. Det vil *ikke* være muligt at implementere direktiver eller håndhæve forordninger, der indeholder *nye* produkttyper m.v., uden at ændre loven.

Baggrunden for bemyndigelsesbestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 3

Kapitel 2 i den gældende lov om indretning m.v. af visse produkter indeholder krav til fabrikanter m.fl. af produkter, der er omfattet af loven. Disse forpligtelser er også reguleret i forordningerne om hhv. personlige værnemidler og tovbaneanlæg.

Forordninger gælder direkte i medlemsstaterne, og det er i strid med EU-retten at have bestemmelser i national lovgivning, der regulerer de samme forhold, som er reguleret i forordningerne. Det vil derfor være i strid med EU-retten at have national lovgivning, som regulerer fx forpligtelser for fabrikanter af personlige værnemidler, efter forordning 425/2016 er trådt i kraft.

For at undgå denne dobbeltregulering er der i lovforslaget – den foreslåede § 3 a, stk. 1 – indsat en bestemmelse om, at kapitel 2 ikke gælder, når der er tilsvarende bestemmelser i en forordning om produkttyper omfattet af loven.

Det medfører, at fx lovens § 6 om fabrikanters pligter ikke længere vil gælde for fabrikanter af personlige værnemidler, når forordning 2016/425 om personlige værnemidler træder i kraft. I stedet vil de nævnte fabrikanter skulle opfylde pligterne i forordningens art. 8.

Efter lovens kapitel 2 har beskæftigelsesministeren en række bemyndigelser til at fastsætte nærmere regler om forpligtelser for bl.a. fabrikanter, importører og distributører af de produkttyper, som er omfattet af loven. Bemyndigelserne giver hjemmel til at gennemføre direktiverne om produkttyper omfattet af loven i bekendtgørelser, og fx at fastsætte sprogkrav til brugsanvisninger o.l.

I forordningerne kan der, som i de gældende direktiver, være enkelte, mindre områder, som det overlades til medlemsstaterne at udfylde.

Da lovens kapitel 2 som følge af den nye § 3 a, stk. 1, ikke vil gælde for områder, der er dækket af forordninger, vil beskæftigelsesministeren dermed ikke længere have bemyndigelse til at fastsætte regler på de områder, hvor der hidtil har været en bemyndigelse.

Det foreslås derfor i § 3 a, stk. 2, at beskæftigelsesministeren bemyndiges til at fastsætte regler om indretning m.v. på de nærmere bestemte områder, hvor det i en forordning er overladt til medlemsstaterne at fastsætte regler – forudsat der er tale om produkttyper, der er omfattet af loven.

Det forventes, at § 3 a, stk. 2, vil blive brugt til at udstede regler inden for de rammer, som bemyndigelserne i kapitel 2 har. Fx har beskæftigelsesministeren i dag efter § 6, stk. 2, i loven bemyndigelse til at fastsætte, hvilket sprog brugsanvisninger og overensstemmelseserklæringer skal være på, når de personlige værnemidler bringes i omsætning i medlemsstaten. I forordningen om personlige værnemidler er det overladt til medlemsstaterne at fastsætte, hvilket sprog brugsanvisninger og overensstemmelseserklæringer skal være på, når de personlige værnemidler bringes i omsætning i medlemslandet.

Da § 6 er en del af kapitel 2 – som ikke gælder for områder, der er reguleret af forordninger – vil ministeren ikke uden den foreslåede bemyndigelse i § 3 a, stk. 2, kunne fastsætte sprogkravet til brugsanvisningerne.